

Славчо Красински

Приатели

Андрей, русокосото селянче отъ балкана, навърши петнайсетъ години, когато бедниятъ му баща го повика веднажъ, погледна го въ очитѣ дълго, остро, поразроши коситѣ му съ ржка и рече:

— Не мога повече, синко. Нѣма хлѣбъ, нѣма пари. А ти растешъ. Бива ли мжжъ като тебе да седи така — безъ работа? Я се вижъ — порастна!

Като каза това, бащата протегна едритѣ си прѣсти и рече да хване брадата на момчето си; но ржката му така се и плъзна: нѣмаше и мѣхъ дори по лицето на Андрея. Голо като коремчето на младо гургуличе. Но бедниятъ баща продължи:

— Не може, синко. Трѣбва да слѣзешъ по долнитѣ села, дано си намѣришъ хлѣба.

Андрей постоя, погледа очитѣ на баща си, па тихо попита:

— Тате, трѣбва ли?

Бащата стисна ржката на сина си:

— Трѣбва, Андрея. Нали виждашъ? Момчето се огледа: наоколо стоеше старата имъ хижа, съ накривенъ покривъ, обрасналъ въ трева. Въ тая хижа нѣмаше вече хлѣбъ — Андрей знаеше това. И безъ да мисли повече, кимна глава:

— Виждамъ.